

αργότερα στον τάφο βρέθηκε ένα στεφάνι χωρίς όνομα που έγραφε: «Στον Κυριάκο, που θα συγχωρέσει την απουσία μου».

Ένας κόσμος γύρω μας βιώνει τα πάθη του αποτραβηγμένου από τη βουή της κοινωνίας. Την ώρα που άλλοι επιστρέφουν στις χαρές της καθημερινότητας, εκείνοι επιστρέφουν στη μοναξιά τους μετά που άναψαν το καντήλι στον Τύμβο ή στο νεκροταφείο. Ο ποιητής Μ. Αναγνωστάκης φωνάζει σπαρακτικά:

«Ξέρω: κηρύγματα και ρητορείες πάλι, θα πεις.
Ε ναι λοιπόν! Κηρύγματα και ρητορείες.
Σαν πρόκες πρέπει να καρφώνονται οι λέξεις
Να μην τις παίρνει ο άνεμος.»

.... Κι αστράφτεις άξαφνα
στη σκοτερή την κάμαρη
με το γαλάζιο φως
να κρέμμεται στους ώμους σου
η στολή σου θα' ναι
«κοίτα μάνα πώς την κρεμμιάς
μην είναι η τσάκιση στραβή»
Και να'σαι από παντού
με τους λαλέδες
τα νερά
και το γαλάζιο φως
να προχωράς
και να μη φτάνεις
γομάρι ασήκωτο τα πόδια μου
και δεν τα σέρνω
η καρδιά μου ορμά να σε πιάσει
να φύγει απ' το κλουβί που την κρατά
να φύγει
να φύγει
να φύγει
και τ' άσπιλαχνο κουφάρι μου
ξυπνά

Μυριάνθης Παναγιώτου (Παπαονησιφόρου)
Ποιητική σύνδεση Γράμμα στον αγνοούμενο (απόσπασμα)
Κύπρος 1977 σελ. 10